

Arrest

nr. 114 573 van 28 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 september 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van 22 augustus 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. CHATCHATRIAN, die *loco* advocaat P.J. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 28 april 2011 komt verzoeker België binnen en dient hij een asielaanvraag in tot erkenning van het vluchtelingschap en het verkrijgen van de subsidiaire beschermingsstatus. De commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen weigerde op 30 maart 2012 verzoekers asielaanvraag. Aan verzoeker werd een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) gegeven op 2 mei 2012.

1.2. Op 24 april 2012 dient verzoeker bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een beroep in tegen de beslissing tot weigering van erkenning van het vluchtelingschap en het verkrijgen van de subsidiaire beschermingsstatus door de commissaris-generaal en op 30 mei 2012

dient verzoeker bij de Raad een beroep in tegen het voornoemde bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinq}ues).

1.3. De Raad bevestigt op 30 november 2012 bij arrest nr. 92 657 de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van erkenning van het vluchtelingschap en het verkrijgen van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Op 6 december 2012 wordt ten aanzien van verzoeker een nieuwe beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (13^{quinq}ues) genomen. Verzoeker dient een beroep tot schorsing en annulatie in tegen deze beslissing op 28 december 2012.

1.5. Op 27 maart 2013 verwerpt de Raad bij arrest nr. 99 977 verzoekers beroep tegen het in 1.2 genoemde bevel.

1.6. Op 28 maart 2013 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 2 april 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van in overwegingname van verzoekers tweede asielaanvraag.

1.7. Tegen de in 1.6 voormelde beslissing dient verzoeker een beroep tot schorsing en annulatie in bij de Raad op 2 mei 2013.

1.8. Op 26 juli 2013 dient verzoeker een derde asielaanvraag in. Op 22 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van inoverwegingname van verzoekers derde asielaanvraag die op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht aan verzoeker.

1.9. Op 30 augustus verwerpt de Raad het beroep tegen de in 1.4 vermelde beslissing.

1.10 Op 3 september 2013 verwerpt de Raad het beroep tegen de in 1.6 vermelde beslissing.

1.11. Op 6 september 2013 dient verzoeker een vierde asielaanvraag in.

De in 1.8 vermelde beslissing betreft thans de bestreden beslissing, die als volgt luidt:

“WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 septembèr2006

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten J. N. S.

geboren te (...)

en van nationaliteit te zijn : Irak

die een asielaanvraag heeft ingediend op 26.07.2013 (2)

Overwegende dat

betrokkene op 28 04.2011 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; hem echter op 30.03.2012 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 26.04.2012 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), waar op 04 12 2012 de beslissing van het CGVS bevestigd werd; betrokkene op 28.03.2013 een tweede asielaanvraag indiende, die op 02.04.2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) afgesloten werd met een negatieve beslissing van weigering van in overwegingname' (bijlage 13^{quater}); betrokkene op 26.07.2013 een derde asielaanvraag indiende waarbij hij verklaart met naar zijn land van herkomst te zijn teruggekeerd; betrokkene hierbij stelt dat zijn vluchtmotieven, zoals uiteengezet gedurende zijn eerste asielaanvraag nog steeds actueel zijn; betrokkene hieromtrent ook verwijst naar de aanleiding en de omstandigheden waarin hij en zijn broer beschoten werden en het feit dat zijn broer K. op 06.01.2013 thuis door de mannen van Amer aangevallen werd; hierbij dient gesteld te worden dat reeds gedurende de eerste asielaanvraag, door de Belgische asielinstanties bedenkingen geuit werden omtrent de werkelijke verblijfplaats van betrokkene voor zijn komst naar België; de Belgische asielinstanties tevens oordeelden dat betrokkene zijn vrees voor vervolging in Irak niet aannemelijk kon maken de verklaringen van betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag niet van die aard zijn dat ze deze appreciatie kunnen wijzigen, betrokkene voorts zijn

ongenoegen uit omtrent de beslissingen genomen gedurende zijn vorige asielprocedures en de werkwijze die gedurende deze procedures gehanteerd werd; hieromtrent dient opgemerkt te worden dat de Drenst Vreemdelingenzaken (DVZ) geen beroepsinstantie is en niet over de bevoegdheid beschikt de grieven van betrokkene te onderzoeken; betrokkene tenslotte ook zijn ongenoegen uit omtrent zijn levensomstandigheden in België; dergelijke motieven echter geen uitstaans hebben met de Vluchtelingenconventie en er dan ook geen verder gevolg aan kan gegeven worden; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.'

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al meerdere malen een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, waarvan het laatste dateert van 02.04.2013, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

in uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven om grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In de nota werpt de verwerende partij een exceptie op van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de zaak slechts korte debatten vereist en dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3.2. Ambtshalve dient erop gewezen dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. Baert en G. Debersaques, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit de stukken bijgebracht door de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen blijkt dat verzoekers vierde asielaanvraag van 6 september 2013 (zie ook 1.11) in overweging genomen werd in overeenstemming met artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing waarbij haar asielaanvraag niet in overweging werd genomen, kan haar bijgevolg geen voordeel opleveren.

De verzoekende partij verklaart ter zitting dat hij instemt met het feit dat hij geen belang heeft bij de verdere behandeling van het beroep.

Het beroep is onontvankelijk.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS